

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: S. H.**, nar. „X“, statní příslušnost Syrská arabská republika, t.č. „X“, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2014, č.j. OAM-329/ZA-ZA08-ZA15-2014, E.č. B002307, D008908,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23.9.2014, č.j. OAM-329/ZA-ZA08-ZA15-2014, E.č. B002307, D008908, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2014, č.j. OAM-329/ZA-ZA08-ZA15-2014, E.č. „X“, „X“, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalovaným bylo dále rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro

určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Bulharská republika.

Žalobce v žalobě předně napsal, že v předcházejícím řízení byl jako účastník zkrácen na svých právech, protože ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), uvádí tyto žalobní body. Žalobce tak namítl porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/200 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z důvodu, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušení ustanovení § 50 odst. 2, 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, porušení ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, porušení ustanovení § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nedostatečné, pokud se týká uvedení toho, kterými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce dále namítl porušení ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec, jakož i ustanovení čl. 17, nařízení Dublin III, a to z důvodu, že žalovaný nevážil aplikaci těchto ustanovení. Žalobce rovněž zpochybnil postup žalovaného, neboť dle žalobce jednal v rozporu s body 17 a 18 preambule nařízení Dublin III, jelikož nezohlednil přítomnost příbuzných žalobce na území České republiky. Závěrem žalobce ještě namítl porušení ustanovení čl. 4 nařízení Dublin III, neboť žalobce nebyl poučen v souladu s tímto článkem.

Žalobce v první konkrétní žalobní námitce namítl, že dle jeho názoru nemůže být přemístěn na území Bulharské republiky, neboť v této zemi dochází k vážným nedostatkům oblasti azylového řízení a v přijímacích podmínkách žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, které představují porušení základních lidských práv a svobod. Žalobce v této souvislosti poukázal na zprávu organizace Human Rights Watch ze dne 18.9.2014, v níž bylo mj. poukázáno na porušení zásady non-refoulement, kdy v případě žadatelů o udělení mezinárodní ochrany ze Syrské arabské republiky, byli tito bulharskou policií navraceni zpět na území Turecké republiky, přičemž někteří z nich byli vystaveni fyzickému násilí. Zpráva dále uvádí, že byly dokumentovány tři samostatné případy hromadného vyhoštění z Bulharské republiky do Turecké republiky, jež zahrnuje nejméně 43 občanů Syrské arabské republiky. Žalobce taktéž poukázal na skutečnost, že Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (UNHCR) v lednu 2014 vyzval státy vázané nařízením Dublin III, aby pozastavily transfery do Bulharské republiky, neboť tam jsou mj. vážné problémy, pokud se týká spravedlivého a účinného přístupu k azylovému řízení, když tam dochází k vytlačování žadatelů do Turecké republiky. K obdobnému postupu, tj. pozastavení transferů do Bulharské republiky, vyzvala členské státy EU i Evropská rada pro uprchlíky a exulanty (ECRE), která na základě zprávy německé organizace Pro Asyl získala nové poznatky o velmi špatném zacházení se žadateli o mezinárodní ochranu, jejichž zemí původu je Syrská arabská republika. Argumentaci žalobce uzavřel konstatováním, že přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharské republiky bylo pozastaveno ze strany Belgie a Dánska.

Žalobce v této souvislosti dále uvedl, že je povinností členského státu EU při přemísťování zohlednit možnost postupu dle ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Žalobce proto namítl, že se žalovaný ve svém rozhodnutí s touto povinností nijak

nevypořádal, tj. že nezvážil, zda je vůbec možné přemístění žalobce do Bulharské republiky. Žalobce na podporu své argumentace poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22.5.2014, č.j. 45 Az 14/2014-31. S poukazem na tento rozsudek má žalobce za to, že žalovaný se měl zabývat přijímacími podmínkami žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Bulharské republice z hlediska ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Jelikož však žalovaný nezjišťoval důležité skutečnosti pro aplikaci tohoto článku, tak se dle žalobce dopustil porušení správního řádu, a to zejména ustanovení § 3, § 50 a § 52, neboť nezjistil stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. S ohledem na skutečnost, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval otázkou nemožnosti přemístění žalobce do Bulharské republiky, trpí tím předmětné rozhodnutí vadou nedostatečného odůvodnění, čímž došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

V druhé žalobní námitce žalobce s poukazem na bod 17 preambule nařízení Dublin III namítl, že žalovaný nezohlednil přítomnost jeho příbuzných na území České republiky. Dle žalobce měl totiž žalovaný vzít v potaz, že na území České republiky pobývají jeho dva bratraci, a to M. H. a M. S., kteří by bylo schopni mu zajistit ubytování, popř. i zaměstnání. Z tohoto důvodu by byl žalobce schopen se integrovat na území České republiky spíše než v Bulharské republice. Vzhledem k těmto skutečnostem měl žalovaný postupovat v souladu s bodem 17 preambule nařízení Dublin III. K tomuto žalobce dodal, že si je vědom toho, že na aplikaci tohoto bodu není přímo právní nárok, a že jeho uplatnění závisí od uvážení správního orgánu. Dle žalobce je však míra volnosti správního orgánu omezena zákazem libovůle. Proto, aby rozhodnutí správního orgánu nebylo nepřipustným projevem libovůle, je nezbytné, aby vycházelo z dostatečných podkladů. V dané věci se proto žalovaný měl uspokojivě vypořádat s osobní situací žadatele.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl porušení procesních záruk řízení dle nařízení Dublin III, k němuž mělo dojít tím, že žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu obdržel poučení, jež bylo vyhotoveno dle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „nařízení Dublin II“), a nikoliv poučení vypracované dle nařízení Dublin III. Tato skutečnost dle žalobce mohla vést až k nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v tomto směru zdůraznil, že v poučení dle nařízení Dublin III je žadatel o mezinárodní ochranu informován zejména o tom, že v průběhu osobního pohovoru dle ustanovení čl. 5 nařízení Dublin III může předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků na území státu, kde je s ním tento osobní pohovor veden.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14.11.2014, č.j. OAM-329/ZA-ZA08-ZA15-2014, E.č. B002307, navrhl její zamítnutí. Pokud se týká námitky nedostatečně zjištěného stavu a opomenutí posouzení situace v Bulharské republice žalovaný uvedl, že se jedná o zemi, která je považována za bezpečnou zemi původu. Žalovaný v tomto směru poukázal na Protokol o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU, jenž je s ohledem na čl. 51 Smlouvy o EU její integrální součástí, který zejména stanoví, že vzhledem k úrovni ochrany lidských práv a svobod v členských státech EU jsou tyto navzájem považovány jako bezpečné země původu pro všechny právní a praktické účely ve vztahu k azylové problematice. Z tohoto důvodu je třeba dle žalovaného Bulharskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu, protože se jedná o zemi, kde žalobci nehrozí nebezpečí plynoucí z porušení mezinárodních závazků. Pokud se týče zprávy HRW, vyjádření UNHCR a ECRE, žalovaný doplnil, že se nejedná o závazné pokyny a ani uložení povinnosti pro členské státy.

Ke skutečnosti, že na území České republiky se mají nacházet bratrance žalobce, žalovaný uvedl, že nelze přehlédnout okolnost, že se žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmínil toliko o osobě A. H., což je osoba zcela odlišná od osob, které jsou nyní žalobcem uváděny v žalobě.

Žalovaný se dále domnívá, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech tím, že obdržel pouze poučení dle nařízení Dublin II. Dle žalovaného byl žalobce o existenci a základních principech nařízení Dublin III i tak poučen, a navíc v rámci podání žádosti o mezinárodní ochranu byl stejně dotazován i na jeho rodinné příslušníky a jejich pobyt.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného k žalobě předně namítl, že Protokol o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU upravuje postup členských států v případě, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany podána na území členských států osobou, jejíž zemí původu je členský stát EU. Osobní působnost tohoto protokolu je tak omezena na žadatele, jejichž zemí původu je členský stát EU. Argumentaci žalovaného, že je Bulharská republika bezpečnou zemí původu, by bylo možné uznat v případě, že by byl žalobce občanem Bulharské republiky nebo pokud by byl osobou bez státní příslušnosti a trvale by pobýval na území Bulharské republiky. Žalobce je však občan Syrské arabské republiky, a tedy není státním příslušníkem státu EU a země jeho původu není Bulharská republika. Z tohoto důvodu protokol nelze aplikovat. Dle žalobce se na jeho případ vztahuje nařízení Dublin III, které počítá s hodnocením situace v členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, pročež závěr o bezpečnosti země nemůže být založen pouze na skutečnosti, že se jedná o členský stát EU. V opačném případě příslušná ustanovení nařízení Dublin III byla nadbytečná. Žalobce v této souvislosti rovněž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18.9.2014, sp. zn. III. ÚS 2331/14.

Žalobce v další části repliky opětovně poukázal na to, že Bulharská republika v případě uprchlíků ze Syrské arabské republiky porušila zásadu non-refoulement. Pokud tento stát nerespektuje tuto zásadu, jakož i azylové řízení, nelze jej považovat za bezpečnou zemi pro státní příslušníky třetích zemí, přičemž žalovaný měl k této skutečnosti přihlídnout.

Ke zprávám HRW, vyjádření UNHCR a ECRE žalobce doplnil, že se sice nejedná o závazné pokyny nebo o uložení povinnosti pro členské státy, nicméně žalovaný měl i tak povinnost zohlednit situaci ve státě, do kterého má být žadatel přemístěn (viz ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III). Žalobce v tomto směru dodal, že Evropský soud pro lidská práva shledal porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod např. v případě M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09, přičemž v této věci musela Belgie stěžovateli zaplatit 24.900 EUR za nemajetkovou újmu a 7.350 EUR za náhradu nákladů řízení. V případě Bulharské republiky tento soud sice doposud stížnost ohledně navrácení žadatelů neřešil, nicméně samotná neexistence takového rozsudku ještě nemůže být důvodem pro navrácení žadatelů do Bulharské republiky.

Pokud se jedná o tvrzení žalovaného, že se žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmínil pouze o jeho bratrance jménem A. H., žalobce uvedl, že se skutečně jedná o jeho bratrance, jenž v České republice v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tento v rámci řízení o jeho žádosti uvedl, že se sice jmenuje A. H., nicméně jako občanovi Syrské arabské republiky, jenž je kurdské národnosti, mu státní orgány Syrské arabské republiky odmítaly vydat cestovní doklad, a proto si neoficiální cestou opatřil cestovní doklad

znějící na jméno M. S. Žalovaný však v řízení o zmíněné žádosti i přes toto tvrzení a doklady na znějící na jméno A. H. jej nadále vedl pod jménem M. S.

K tvrzení žalovaného, že žalobce nebyl zkrácen na procesních právech, žalobce uvedl, že nařízení Dublin II má být aplikováno pouze na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané před 1.1.2014. Pokud přesto více než osm měsíců po skončení platnosti nařízení Dublin II dojde k poskytnutí poučení dle tohoto nařízení, nelze dle žalobce takový postup pokládat za souladný postup s ustanovením čl. 4 odst. 1, 2 nařízení Dublin III.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil, a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, v jejímž rámci žalobce namítl, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nevypořádal s otázkou, zda s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III je vůbec možné jeho přemístění do Bulharské republiky. Žalobce má za to, že se žalovaný měl s touto otázkou vypořádat, což však neučinil, protože žalobou napadené rozhodnutí mj. trpí vadou nedostatečného odůvodnění, jakož i tím, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí opravdu nejsou nijak obsaženy úvahy žalovaného z hlediska kritérií obsažených v ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Z této skutečnosti je proto zřejmé, že žalovaný nezkoumal, zda v Bulharské republice nedochází k systematickým nedostatkům ohledně azylového řízení, a zda je tedy možno žalobce přemístit do Bulharské republiky. Žalovaný se totiž v tomto rozhodnutí primárně zaměřil na zjištění, který členský stát EU je příslušným státem k posouzení žádosti žalobce podané dle ustanovení čl. 3 nařízení Dublin III, když v tomto směru dospěl k závěru, že příslušným státem je Bulharská republika. Skutečnosti, pro něž by žalobce případně nebylo možno přemístit do Bulharské republiky, a posléze pokračovat v posuzování kritérií, zda nemůže být jako příslušný určen stát, jak je patrné z odůvodnění žalobou rozhodnutí, však již žalobce nezkoumal.

V návaznosti na uplatněnou žalobní námitku a skutečnosti zjištěné z obsahu napadeného rozhodnutí musel soud předně vyřešit principiální otázku, zda byl žalovaný

v rámci správního řízení, resp. v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, skutečně povinen se vypořádat s otázkou, zda je možné žalobce s poukazem na ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III přemístit do Bulharské republiky.

V ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je uvedeno, že: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

V bodě 13 preambule nařízení Dublin III je dále uvedeno, že: *„Měly by být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejích práv v souladu zejména s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie. Pro zajištění souladu s mezinárodní právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.“*

V ustanovení čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III je rovněž stanoveno, že: *„Žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.“* Takový opravný prostředek v rámci právního řádu České republiky představuje žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 a násl. s.ř.s., neboť proti rozhodnutí, jímž byl v souladu s nařízením Dublin III určen příslušný stát pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, není odvolání přípustné, když proti němu lze toliko podat žalobu ve správním soudnictví.

Z citovaného bodu 13 preambule nařízení Dublin III není na první pohled patrné, co by mělo být předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým byl určen příslušný stát k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, na jehož podkladě má dojít k přemístění žadatele, který podal takovou žádost. Tento deficit lze však bez obtíží překonat, a to poukazem na anglickou jazykovou verzi tohoto nařízení. Soud proto odkazuje na anglickou verzi nařízení Dublin III, kde je v relevantní části výslovně uvedeno: *„an effective remedy against such decisions should cover both the examination of the application of this Regulation and of the legal and factual situation in the Member State to which the applicant is transferred.“* Z anglické jazykové verze oproti české jazykové mutaci tak dle soudu jednoznačně vyplývá předmět přezkumu, jenž musí taktéž zahrnovat přezkum právní a skutkové situace členského státu, do něhož je žadatel přemísťován.

Dle soudu rozsah přezkumné činnosti obsažené v bodě 9 preambule nařízení Dublin III míří především na shora citované ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec téhož nařízení, z něhož vyplývá, že soud v případě přezkumu správního rozhodnutí, kterým byl určen příslušný stát k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, na jehož podkladě má dojít k přemístění žadatele, je povinen zvážit, zda v tomto státě nedochází k systematickým nedostatkům ve vazbě na azylové řízení. Tento predestřený názor ostatně plně koresponduje i s názorem Ústavního soudu obsaženým v nálezu ze dne 18.9.2014, sp. zn. III. ÚS 2331/14, kde bylo mj. uvedeno, že: „... *správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.*“

Z uvedeného je patrné, že soud v rámci přezkumu správního rozhodnutí musí zkoumat, zda v příslušném členském státě nedochází k systematickému nedostatku v azylovém řízení. Tím však vzniká otázka, zda uvedená povinnost dopadá rovněž i na správní orgán, jenž rozhoduje o určení státu příslušného k projednání žádosti žadatele o mezinárodní ochranu, třebaže tak v nařízení Dublin III není výslovně uvedeno.

Dle soudu je nezbytné připomenout, že správní soudnictví je vystavěno na kasačním principu. Soud ve správním soudnictví buď žalobu zamítne, čímž napadené správní rozhodnutí fakticky potvrdí, anebo naopak napadené správní rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu k novému projednání. Soud ve správním soudnictví tak rozhodnutí správního orgánu nenahrazuje svým vlastním rozhodnutím, což je např. typické pro princip plné apelace. V souvislosti s kasačním principem je rovněž nutné zmínit i princip tzv. plné jurisdikce. Tento se do správního soudnictví promítá tím, že ačkoliv je rozhodující skutkový stav, jenž tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, soudu nic nebrání doplnit dokazování dle ustanovení § 77 odst. 2 s.ř.s. Soud pak ve svém rozhodování vychází ze skutkového stavu takto zjištěného. V tomto ohledu považuje soud za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2007, č.j. 1 as 32/2006-99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž konstatoval, že: „*Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.*“

Uvedené dle soudu v posuzované věci nutně znamená, že i správní orgán v rámci řízení o určení příslušného členského státu, na jehož podkladě může být žadatel o mezinárodní ochranu přemístěn do příslušného členského státu, je povinen mj. zkoumat, zda není namístě postup dle ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Správní orgány tak s ohledem na dikci tohoto ustanovení musí zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, ale zároveň i právní a skutkovou situaci v členském státě, kam by měl být žadatel o mezinárodní ochranu přemístěn. Správní orgán je proto povinen v souladu s ustanovením čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III uvážit, zda v tomto státě nedochází k systematickým nedostatkům ve vazbě na azylové řízení. Takové zjištění by totiž nejen vylučovalo přemístění žadatele do takového členského státu, ale současně by to znamenalo i pokračování v posuzování kritérií, zda nemůže být jako příslušný určen jiný stát.

Soud je toho názoru, že by bylo zcela v rozporu s kasačním principem i principem plné jurisdikce, pokud by soud za daného skutkového stavu musel zjišťovat, zda v Bulharské republice nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, aniž by však žalovaný v tomto směru před tím učinil jakákoliv skutková zjištění. V opačném případě by soud jinak neodůvodněně nahrazoval činnost správního orgánu, v důsledku čehož by fakticky došlo k popření kasačního principu a jeho nahrazením odvolacím řízením v plné apelaci. Tímto by zároveň došlo k popření smyslu a účelu správního soudnictví jako celku, neboť jeho úkolem je primárně kontrola, tj. přezkum, zákonnosti rozhodnutí vydaných správními orgány, a nikoliv nahrazení jejich činnosti. Je proto nemyslitelné, aby jako v tomto posuzovaném případě teprve až v řízení o žalobě podané ve správním soudnictví soud zjišťoval, zda v Bulharské republice nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Tato povinnost v první řadě stíhá správní orgány, jež rozhodují o určení příslušného státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. V tomto směru je možné poukázat na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 22.5.2014, č.j. 45 Az 14/2014-31, publikovaném pod č. 3102/2014 Sb. NSS, v němž tento soud, byť sice z mírně odlišných důvodů, dospěl jednoznačně ke stejnému závěru jako soud zdejší.

Lze proto shrnout, že v projednávané věci bylo s ohledem na ustanovení čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III povinností žalovaného přezkoumat po právní a skutkové stránce situaci v členském státě, do kterého by měl být žadatel o mezinárodní ochranu přemístěn, tj. uvážit, zda v tomto členském státě nedochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak mělo obsahovat úvahu o tom, zda v tomto konkrétním případě vzhledem k případným zjištěním ohledně systematických nedostatků není naopak dán důvod pro to, aby se pokračovalo v posuzování kritérií za účelem zjištění, zda nemůže být určen jako příslušný jiný stát. Takovýto postup totiž může posléze vést k jinému věcnému řešení. Pokud však v odůvodnění rozhodnutí, jak je tomuto v projednávané věci, tyto úvahy absentují, nelze než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí trpí vadou řízení. Soud nyní musí posoudit, zda tato vada řízení je takové intenzity, aby bylo možno konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považuje zdejší soud za potřebné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012-51, rovněž platí, že: „*Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil soudu zcela mylný a nepřijatelný*“.

S ohledem na výše uvedené judikurní závěry lze v této věci dojít k jednoznačnému závěru, že zjištěná vada řízení, když žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy o tom, zda v Bulharské republice nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení Dublin III, představuje takovou vadu, kdy pro tento nedostatek nelze žalobou napadené rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný tak své rozhodnutí zatížil vadou řízení, jež je takové intenzity, že způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Soud dodává, že v běžném případě by za této situace bez dalšího žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Z tohoto důvodu by se tedy soud standardně nezabýval dalšími uplatněnými žalobními námitkami. Tento procesní postup ostatně odpovídá závěru, jenž je uveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2005, sp. zn. 3 As 6/2004.

V daném případě však soud s ohledem na specifika této věci uvážil tak, že ačkoliv je rozhodnutí zrušováno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a soud by se neměl zabývat dalšími uplatněnými žalobními námitkami, přesto soud tyto námitky posoudí po věcné stránce. K tomuto závěru vedla soud zejména skutečnost, že jednak z nařízení Dublin III, jakož i z judikatury Evropského soudního dvora ve věci (viz např. rozsudek ze dne 21.12.2011, C-411/10 N.S. a C-493/10 M.E. a další), vyplývá, že stěžejním cílem dublinského systému je urychleně určit příslušný stát k projednání žádosti o mezinárodní ochranu a zajistit tak žadatelům účinný přístup k řízení o takové žádosti (viz přiměřeně bod 5 preambule nařízení Dublin III). V této souvislosti je taktéž potřebné poukázat na vnitrostátní právní úpravu, a to konkrétně na ustanovení § 56 odst. 3 s.ř.s., kde je uvedeno, že soud projedná a přednostně rozhoduje mj. žaloby ve věcech mezinárodní ochrany. Z těchto všech důvodů soud dospěl k závěru, že v dané věci je z hlediska procesní ekonomie nanejvýš vhodné meritorně posoudit i ostatní uplatněné žalobní námitky.

V druhé žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný měl s poukazem na bod 17 preambule nařízení Dublin III zohlednit skutečnost, že žalobce na území České republiky příbuzné. Žalobce uvedl, že na území České republiky má dva bratrance, kteří pobývají v Chomutově, a jenž by byli schopni mu zajistit ubytování a případně i také zaměstnání. Žalobce nijak nezpochybňuje skutečnost, že na aplikaci bodu 17 preambule není právní nárok. Dle žalobce je však současně nezbytné, aby rozhodnutí správního orgánu, který se rozhodne

nepostupovat dle ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, nebylo nepřipustným projevem libovůle, aby se uspokojivě vypořádal s osobní situací žadatele.

V této souvislosti považuje soud nutné opětovně odkázat na již shora zmíněný rozsudek Krajského soudu v Praze, jenž se zabýval obdobnou žalobní námitkou, přičemž dospěl k následujícímu závěru: „*K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobce rovněž dovolává (byť tuto námitku nijak blíže nerozvádí), je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního ustanovení. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2014, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.*“

V nyní posuzovaném případě neshledává zdejší soud žádný relevantní důvod, na jehož podkladě by se měl odchýlit od právního názoru zaujatého Krajským soudem v Praze. Jak bylo shora zmíněno, je v každém případě výsostnou záležitostí vrchnostenského oprávnění každého členského státu, jenž není dle kritérií nařízení Dublin III příslušný k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, zda se v rámci procesu zjišťování příslušného státu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodne využít oprávnění obsaženého v ustanovení čl. 17 odst. 1 téhož nařízení, a ponechat si žadatele o mezinárodní ochranu ve vlastní jurisdikci, s tím, že takovou žádost sám posoudí, ačkoliv k tomu dle kritérií nařízení Dublin III není příslušný. Z dikce zmíněné ustanovení jednoznačně vyplývá, že stát **může** takto postupovat. Není však jeho povinností toto diskreční oprávnění využít. Smyslem a účelem tohoto nařízení je primárně dle tam obsažených kritérií určit příslušný členský stát k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud správní orgán dle těchto kritérií určí příslušný členský stát, z čehož logicky vyplývá, že se rozhodl nevyužít diskreční oprávnění dle ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, tak z této skutečnosti nelze dle soudu jakkoliv dovodit, že by správní orgán byl v takovém případě současně povinen tento postup v odůvodnění rozhodnutí odůvodňovat. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobce má v České republice dva bratrance.

Pokud by se však správní orgán rozhodl jednat dle ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, bylo by jistě opodstatněné po něm požadovat, aby v odůvodnění takového rozhodnutí kvalifikovaně popsal rozhodné skutečnosti, jež jej vedly k využití diskrečního oprávnění, tj. k výjimečnému se odchýlení od běžného postupu. Za takové situace by požadavek na uspokojivé vysvětlení byl jistě namístě. V projednávané věci se však o tento výjimečný případ nejednalo, proto nebylo povinností žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jakkoliv zdůvodňovat, proč nevyužil diskreční oprávnění dle ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Ve světle těchto skutečností nelze uplatněnou žalobní námitku vyhodnotit jinak, než že se jedná o zcela lichou žalobní námitku.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl porušení procesních záruk řízení dle nařízení Dublin III, k němuž mělo dojít tím, že žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu obdržel poučení, jež bylo vyhotoveno dle nařízení Dublin II, a nikoliv poučení dle nařízení Dublin III. Tato skutečnost dle žalobce mohla vést až k nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v tomto směru zdůraznil, že v poučení dle nařízení Dublin III je žadatel o mezinárodní ochranu informován zejména o tom, že v průběhu osobního pohovoru dle ustanovení čl. 5 nařízení Dublin III může předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků na území státu, kde je s ním tento osobní pohovor veden.

Soud předně osvědčuje, že z předloženého správního spisu je opravdu patrné, že žalobci bylo při podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky skutečně předloženo poučení vypracované dle nařízení Dublin II, když, jak správně podotkl žalobce, mu mělo být předloženo poučení vyhotovené dle nařízení Dublin III, neboť v době podání této žádosti již nařízení Dublin II nebylo platné a účinné.

Potud lze s žalobcem souhlasit. Nelze však již souhlasit s tvrzením žalobce, že v důsledku tohoto pochybení mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. V této souvislosti je třeba především poukázat na samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.7.2014, jakož i na protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4.8.2014, kde žalobce, třebaže mu bylo poskytnuto neaktuální poučení, přesto v obou případech uvedl informaci o přítomnosti jeho rodinných příslušníků na území České republiky. Žalobce uvedl, že v České republice, a to konkrétně v Chomutově, má bratrance, u nichž *by si mohl vydělat nějaké peníze*. Z uvedeného sice není zřejmé, zda žalobce měl na mysli, že v České republice má dva bratrance, jak nyní tvrdí v žalobě, anebo se zde nachází pouze jeden bratranec, když ve shora zmíněné žádosti uvedl toliko jednoho bratrance jménem A. H., nicméně z hlediska uplatněné žalobní námitky tato skutečnost není nikterak podstatná. Je tomu především z důvodu, že ačkoliv žalobci bylo poskytnuto neaktuální poučení, tj. pouze poučení vyhotovené dle nařízení Dublin II, a nikoliv dle nařízení Dublin III, přesto měl žalobce i tak dostatek možností, a to dokonce ve dvou případech, žalovanému sdělit relevantní informace o přítomnosti jeho příbuzných na území České republiky, což také učinil. Vzhledem k této skutečnosti proto nelze přisvědčit závěru, že by poskytnutí poučení dle nařízení Dublin II žalobci jakkoliv zabránilo poskytnout relevantní informace o přítomnosti jeho příbuzných na území České republiky, a potažmo mohlo z tohoto důvodu způsobit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Nadto je třeba připomenout, že v tomto případě nebylo o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu, že obdobnou žádost již před tím podal na území Bulharské republiky, pročež je jeho žádost podaná na území České republiky nepřípustná, žalovaným vůbec meritorně rozhodováno. V dané věci po zjištění prvotních informací šlo následně primárně o určení členského státu, který by byl příslušný k rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kam by posléze bylo možno žalobce přemístit. Již jen z podstaty této samotné skutečnosti je dle soudu vyloučeno, aby shora uvedené pochybení žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost postupu žalovaného nebo dokonce vliv na zákonnost samotného žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu zejména proto, že o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, jež jím byla podána na území Bulharské republiky, nebylo doposud věcně rozhodnuto. Poskytnutí poučení dle ustanovení čl. 4 odst. 1 nařízení Dublin III je v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu přirozeně důležité, nicméně v daném případě bude zejména relevantní, zda se žalobci poskytnutí tohoto poučení dostalo ze strany příslušného

členského státu, tj. tam, kde podal první žádost o mezinárodní ochranu. Dle ustanovení čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III totiž platí, že žádost o mezinárodní ochranu posuzuje stát, který je příslušný dle kritérií stanovených tímto nařízením. Jelikož žalovaný o v pořadí druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, jež byla podána na území České republiky, z důvodu její nepřipustnosti věcně nerozhodoval, je tak proto naprosto vyloučeno, aby shora zmíněné pochybení žalovaného mohlo samo o sobě znamenat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Lze tak uzavřít, že i třetí žalobní námitka nebyla soudem shledána důvodnou.

V návaznosti na shora uvedené soud s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobce o náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. ledna 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová